

Hồi 34**Vạn Hoa Chương Với Du Long Kiếm**

Kể từ đêm ấy, Phong Trần lão nhân bắt đầu giảng giải các loại công phu quyền chưởng trong thiên hạ để cho Hoa Vân Biểu có một cơ sở vững chãi về mọi phương diện, sau đó mới bắt đầu truyền thụ Du Long kiếm pháp của Hoa gia.

oOo

Hôm sau đúng ngày trừ tịch. Trong Ma cung, ai nấy đều xôn xao nhộn nhịp.

Nhưng tuyệt nhiên không phải để đón tiếp Tân niên.

Trời mới tang tảng sáng, tiếng chuông lớn trong Ma cung bỗng gióng lên inh ỏi.

Đồng thời các tín hiệu tập hợp được phát ra tới tấp.

Bọn võ sĩ phân chia ra bốn sắc áo như tía, hắc, lam, hoàng, đều theo những loại tín hiệu tiến ra nườm nượp, người nào người nấy đều rất nghiêm túc.

Phong Trần lão nhân mở một thi tập ra, nhần nha ngồi trong thư phòng, chuẩn bị đón a đầu Tiểu Thúy từ động chạy vào tiết lộ tin tức.

Nhưng ngoài sự dự liệu của ông ta. Từ sáng cho tới tối mịt vẫn không thấy tung tích của a đầu Tiểu Thúy đâu cả.

Đêm ấy trôi qua, trời vừa sáng, mở đầu một năm mới, trong Ma cung tình thế thật khác thường, không có tiếng pháo nổ, không có tiếng cười đùa chúc tụng, thậm chí đến cả tiếng chân của bọn võ sĩ cũng vắng bật, tựa hồ như trong một đêm bọn chúng đã rút đi đâu hết sạch.

Tình hình đó đến cả Phong Trần lão nhân cũng phải lấy làm lạ.

Lão nhân chấp hai tay sau lưng cúi đầu đi quanh quần ở trong phòng lúc nghiêng tai nghe, lúc bóp trán trầm ngâm, nhưng bên ngoài vẫn lặng lẽ như tờ.

Đã mấy phen lão nhân định tiến ra xem sao, nhưng sau khi dẫn đo kỹ lưỡng, lão nhân lại cố nén cơn sốt ruột xuống.

Cho tới mãi gần giờ Ngọ, mới thấy một nữ tỳ mặt mũi rất xa lạ bung một cái khay gỗ sơn son, trên có để một phong thư màu đỏ bước vào.

Nữ tỳ nọ đặt phong thư lên đầu bàn, nói:

- Nương nương dặn bảo: đây là thưởng Phu tử một số tiền mừng năm mới.

Trừ tịch không thấy mang tiền thưởng, mà mãi cho tới giờ Ngọ mới có một phong thư cho đem tới, như vậy đủ thấy hậu cung đêm qua tất phải có sự gì khác lạ.

Nữ tỳ nói xong, bung chiếc khay quay người bước ra khỏi phòng.

Phong Trần lão nhân bỗng ho khan, thủng thủng hỏi:

- Tiểu Thúy cô nương đâu?

Nữ tỳ ngưng bước, đáp:

- Không có ở đây.

Phong Trần lão nhân lấy làm lạ, hỏi tiếp:

- Không còn ở... trong cung? Mới mồng một đầu năm đã ra khỏi cung, không biết đi đâu thế?

Nữ tỳ lắc đầu, đáp:

- Tiểu tỳ không được rõ.

Nữ tỳ ấy không biết còn có việc gì bận, hoặc giả không thích nói nhiều, nên chỉ đáp vồn vồn có thể, rồi vội vã bước ra bên ngoài ngay.

Lão nhân suy nghĩ giây lát, mới quay sang Hoa Vân Biểu nói:

- Tình hình có vẻ rất khác thường. Người hãy tạm lưu lại đây, chớ nên xông xáo bừa bãi. Để lão phu ra bên ngoài xem sao. Mạo hiểm bừa bãi không phải là biện pháp.

Nói tới đó, ông ta vội vã bỏ đi ngay. Khoảng một giờ sau, lão nhân bỗng hồi hả quay trở về.

Sau khi vào trong phòng, ông ta cau mày lại, đủ thấy tâm sự rất nặng nề.

Hoa Vân Biểu tiến tới gần, khẽ hỏi:

- Lão nhân gia có phát hiện được điều gì không?

Lão nhân lắc đầu, đáp:

- Các cấp võ sĩ có đến bảy tám phần mười không biết biến đi đâu, những tên còn lại đều phân chia ra khắp toàn trang, phòng thủ rất nghiêm mật, như lâm đại địch vậy.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên, hỏi:

- Tình hình như thế chả hóa ra mâu thuẫn ư? Nếu bình thường võ sĩ thì không phải giới bị nghiêm mật như thế. Nhưng nếu quả sắp phát sinh chuyện gì, thì tại sao phần lớn các võ sĩ lại đột ngột rời khỏi cung?

Lão nhân lắc đầu lia lịa, đáp:

- Thôi đừng phí công lý luận nữa.

Hoa Vân Biểu trù trù hỏi:

- Theo lão nhân gia thấy, thì hiện tượng này nguyên do bởi đâu?

Lão nhân suy nghĩ giây lát, đáp:

- Theo lão xét đoán, thì bọn võ sĩ được phái đi, rất có thể là để lũng kiếm a đầu Tiểu Hoàn, còn tăng cường phòng bị là để đề phòng Vạn Lý Truy Phong xâm nhập. Nhưng hai điều ước đoán trên chắc cũng chỉ dùng được phần nào. Vì Tiểu Hoàn a đầu võ công hữu hạn, muốn tìm bắt y thì dù có phân chia ra làm mấy ngã đường, quá lắm cũng chỉ dăm ba tên kiếm sĩ đi cũng đủ rồi. Còn như đề phòng Vạn Lý Truy Phong thì chắc bọn chúng đều phải hiểu rõ, trừ phi Vạn Lý Truy Phong không muốn tới đây, bằng không dù có tăng cường thêm gấp mười lần việc canh phòng như thế này cũng chưa chắc đã ngăn cản nổi.

Hoa Vân Biểu nói:

- Lão nhân gia nói rất đúng.

Lão nhân nói tiếp:

- Vì vậy, muốn biết chân tướng đích thực của sự việc, chỉ có cách đợi cho thời gian trả lời. Điều cần thiết bây giờ là người nên để tâm học hỏi võ công.

oOo

Chỉ trong thoáng cái nửa tháng đã trôi qua.

Trong thời gian đó, không một tên võ sĩ nào được phái đi quay trở về và trong cung cũng không xảy ra chuyện gì khác thường.

Nhưng võ công của Hoa Vân Biểu trong thời gian ấy tiến bộ rất thần tốc.

Trước tiên Phong Trần lão nhân dành riêng luôn ba ngày chuyên môn giảng giải rành mạch các môn các phái võ công trong thiên hạ, các quyền chưởng mỗi môn phái khác nhau như thế nào, cùng những ưu khuyết điểm của các môn phái công phu ấy. Sau đó ông ta mới truyền thụ cho chàng một pho "Cái Bang Đại La Tiên chưởng" làm căn bản, rồi đến Vạn Hoa chưởng. Môn chưởng pháp này tóm lược sở trường của các môn phái sáng tạo thành.

Đó là một pho võ công cực kỳ tinh xảo, tuy luyện thành một cách thần tốc, nhưng truyền thụ cũng rất khó khăn, đòi hỏi một nhân tài quán thế có trí tuệ tuyệt luân mới mau chóng lãnh hội.

Quả nhiên chỉ trong vòng nửa tháng, Hoa Vân Biểu không những đối với những môn quyền chưởng chiêu thức trong võ lâm rất thuần thục, mà toàn pho Vạn Hoa chưởng huyền diệu vô phương, chàng cũng thấu triệt được toàn bộ trong vòng mười mấy ngày.

Phong Trần lão nhân nói với chàng:

- Luyện về chưởng pháp, trước tiên cần phải biến hóa tùy tâm, vận dụng theo bản năng, công lực và hỏa hầu cũng phải phong phú. Không đạt được những điều đó thì chẳng thể nào thành công hoàn toàn được. Dù người có bản năng thiên tư cao cũng phải vượt hơn cả người khác về điểm tâm huyết kiên trì. Nếu muốn chỉ trong vòng dăm ba tháng khổ công luyện tập mà có được thành tựu bằng chín mươi năm, đó thật là một chuyện không thể nào có được.

Lão nhân hy vọng chàng phải chuyên tâm trau dồi, cho nên nảy sinh lòng kiêu hãnh.

Lão nhân cũng nhận thấy về mặt quyền chưởng, truyền thụ như vậy là đã đầy đủ, chỉ còn chờ thu đạt kinh nghiệm trong những lần giao chiến.

Ba đêm cuối cùng, lão nhân cho chàng ôn luyện lại hết một lượt rồi bắt đầu truyền thụ Du Long kiếm pháp.

Ba ngày trôi qua, giờ Ngọ hôm đó Hoa Vân Biểu đang chuẩn bị bắt đầu học tập Du Long kiếm pháp, thì nữ tỳ Tiểu Thúy mất dạng từ lâu bỗng trở về cung.

Lần này trở về, Tiểu Thúy hơi gầy đi đôi chút. Nhưng thần thái tựa hồ như còn tươi tắn, hoạt bát hơn trước.

Vừa bước chân vào trong thư phòng, nàng đã làm mặt vui tươi cười nói với lão nhân:

- Kia, phu tử vẫn mạnh đấy chứ?

Tiếp đến, nàng ta lại tươi cười hỏi:

- Đã thu thập xong chưa? Còn cần tỳ nữ giúp một tay không?

Lão nhân ngăn người, hỏi lại:

- Thu thập cái gì chứ?

Tiểu Thúy ngạc nhiên, nói:

- Ủa! Phu tử không biết là chúng tôi sắp rời nơi đây, sang địa phương khác ư?

Lão nhân trở mặt hỏi:

- Sang địa phương nào thế?

Tiểu Thúy cau mày đáp:

- Điều này... nhất thời chưa thể nói được. Nhưng có một điều quái lạ, lâu lắm cũng chỉ còn khoảng mười ngày nữa là cùng, toàn cung sẽ rời khỏi nơi đây, làm sao cho tới hiện tại hậu cung vẫn chưa phái người tới đây thông tri cho lão phu tử hay biết?

Lão nhân hơi giật mình thất kinh thẳm, gượng cười hỏi lại:

- Nếu vậy chắc lão phu phải cuốn gói rời khỏi nơi đây?

Tiểu Thúy lắc đầu, đáp:

- Không phải vậy đâu.

Lão nhân vội hỏi:

- Nếu vậy thì làm sao?

Tiểu Thúy cắn môi giây lát mới đáp:

- Thủy chung tỳ nữ vẫn không nghe nương nương nói gì đến việc ấy. Hơn nữa, phu tử ở trong cung đã lâu năm, ai ai cũng đều cảm mến, lão nhân gia tuổi tác lại đã cao, không thân nhân nương tựa, dù nương nương có ý ấy, bọn tỳ nữ cũng nhất định không cho phu tử phải bỏ đi.

Lão nhân vuốt râu, mỉm cười hỏi:

- Thế nếu lão phu tử tự động rời khỏi đây thì sao?

Tiểu Thúy bỗng biến sắc mặt, vội quay đầu lại, đưa mắt dáo dác nhìn ra phía cửa, hoảng hốt nói:

- Ngàn vạn lần phu tử chớ nên làm thế, thậm chí đến cả có cái ý tưởng đó trong đầu óc cũng không được. Nên biết... phu tử... là một người rất minh bạch...

Ý của Tiểu Thúy muốn nhắn nhủ lão nhân: nơi đây có thể sống sót tiến vào, chứ tuyệt nhiên không có lối quay đầu bước ra.

Tiểu Thúy nói tới đó, ngừng giầy lát mới vội vã tiếp:

- Hậu viện hiện rất bận rộn, tỳ nữ phải quay trở lại lo liệu thu xếp ngay. Trước khi rời tới tân cung, toàn cung trên dưới còn cử hành một phen tổng thanh tra, nên cơ hội tỳ nữ tới đây rất ít. Phu tử là người tuổi hạc đã cao, nếu không am tường gì, lúc ấy cũng chớ nên nói năng bừa bãi.

Lão nhân cảm kích nói:

- Lão phu biết rồi, đa tạ cô nương quan tâm tới.

Đêm hôm đó, Phong Trần lão nhân nghiêm nghị nói với Hoa Vân Biểu:

- Xem tình hình này thì ngươi cần phải đi khỏi nơi đây. Hiện tại vì vấn đề thời gian, chúng ta sẽ phải an bài lại ngay lúc này. A đầu Tiểu Thúy bảo còn khoảng mười ngày nữa, thì trong chín ngày ấy chúng ta có thể lấy đó làm tiêu chuẩn. Du Long kiểm pháp có tất cả ba mươi sáu chiêu, trừ Chấn Thiên tam thức thì còn lại ba mươi ba chiêu. Vậy trong vòng tám ngày, ngươi nhất định phải hoàn toàn thuộc lòng ba mươi ba chiêu ấy. Đến ngày thứ chín, lão phu sẽ chỉ điểm Chấn Thiên tam thức sau cùng. Ngươi có ba thức kiểm phổ bên người, vậy chỉ cần nghe kỹ những lời giảng giải, rồi sau này sẽ từ từ trau dồi ôn luyện vậy. Lão phu còn việc chưa làm xong, nên quyết định phải theo tới tân cung. Cứ theo sự Tiểu Thúy đi trong vòng nửa tháng mà suy đoán, thì nơi thiết lập tân cung tựa hồ cũng chẳng xa là bao. Nếu trong tương lai không thể liên lạc được, ngươi chỉ cần thông tin cho Vạn Lý Truy Phong là mọi việc sẽ xong xuôi.

Tám ngày nhanh chóng trôi qua. Trong tám ngày ấy, Hoa Vân Biểu không hề ngơi nghỉ, mà phấn khởi ngày đêm tập luyện pho Du Long kiểm pháp.

Mỗi buổi sáng tinh sương, chàng ngồi ở phía sau hậu viện, lưng dựa vách tường, tay cầm một cành cây khô, lúc thì nhắm mắt suy niệm, lúc thì vung cành cây điểm vào hư không, trông chàng như say như mê, không còn để ý gì tới mọi sự xung quanh.

Lúc bình thường vô sự, phía sau hậu viện này rất ít người lui tới, mà chỉ một đôi khi ngẫu nhiên có những gã võ sĩ đối phiên trực đi ngang qua đầu tường, nhưng chúng rất ít khi để ý tới chàng...

Vì một gã ngốc nghếch coi bồ câu thì có gì là đáng quan tâm?

Tối hôm thứ chín, nữ tỳ đem tiền mừng tuổi cho lão nhân bồng vôi vã tiến vào thư phòng bảo cho ông ta rõ:

- Nương nương xin phu tử hãy chuẩn bị gom góp những vật dụng cần thiết.

Lão nhân làm như không hay biết gì, thất kinh hỏi:

- Ủa! Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Tỳ nữ nọ đã xen lời:

- Tỳ nữ cũng không biết rõ ý của nương nương, nhưng nương nương đã dặn bảo, xin phu tử cứ y theo đó mà làm. Tỳ nữ xin cáo từ.

Hoa Vân Biểu bồng tiền lên kêu gọi:

- Khoan đã!

Tỳ nữ trừng mắt nhìn chàng, hỏi:

- Có việc gì thế?

Hoa Vân Biểu nhếch mép cười, hỏi:

- Cô nương tên là gì?

Nữ tỳ bực bội đáp:

- Tiểu My. Người hỏi để làm gì?

Hoa Vân Biểu lắc đầu, nói:

- Tiểu My! Ô! Mồ thấy chẳng có mỹ mạo chút nào. Thật ướng thay cho cái tên đẹp đẽ này, không những chẳng mỹ miều, mà đến cả tiếng nói cũng làm cho người ta chán ghét. Căn phòng này, lần sau cô nương đừng héo lánh tới nữa.

Nữ tỳ Tiểu My vừa hổ thẹn vừa tức giận, cơ hồ như suýt hôn mê ngay tại chỗ. Lão nhân giận dữ đến run lấy bẫy, quát bảo:

- Súc sinh, người không được nói láo lếu!

Đoạn lão nhân quay sang nữ tỳ Tiểu My, xin lỗi lia lịa:

- Xin cô nương tha lỗi cho. Tên súc sinh này từ nhỏ không được người dạy dỗ, trời lại sinh tính ngốc nghếch. Việc này tất cả các vị cô nương ở nơi đây cũng đều hay biết. Lão hủ cũng chẳng biết làm thế nào sửa trị nó cho được.

Hoa Vân Biểu ra vẻ không chịu phục, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ ta nói sai hay sao? Cứ xem kìa, lông mi thì thô, mắt lại nhỏ, hắc hắc... thật khó coi vô cùng. Cái miệng nhỏ thì cong vút lên...

Lầm bầm tới đó, chàng bỗng hỉ mũi vào tay, soa soa một hồi, rồi lại quét luôn vào bức cổ họa treo trên vách tường.

Tiểu My giận dữ giậm chân xuống đất, rồi quay đầu bỏ đi thẳng một mạch.

Giây lát sau, Tiểu Thúy bỗng tiến vào phòng, cau mày lại đưa mắt nhìn về phía bức họa cổ treo trên vách, rồi mới quay sang lão nhân giọng cười nói:

- Lão phu tử, tiểu nữ có điều này muốn thưa cùng...

Lão nhân như dự cảm có điều gì bất hạnh, vội giọng cười nói:

- Cô nương hà tất phải do dự, có điều gì xin cứ nói cho lão phu biết.

Tiểu Thúy chân chừ giày lát, mới gơ tay chỉ Hoa Vân Biểu đang trở mặt đứng như phỗng đá cạnh đó, nói:

- Vị Tú ca trước khi tới đây, không biết cư ngụ ở đâu thế?

Lão nhân giọng cười, nói:

- Ủa! Chuyện ấy ư? Hồi đó nó tạm cư ngụ tại nhà người cậu họ xa, nhưng người này vì có rất nhiều con cái, lão hủ chỉ sợ không sao trông nom xuể, vì vậy mới...

Tiểu Thúy vội tiếp:

- Nếu như vị Tú ca đây quay trở lại nơi đó, không biết có tiện chăng? Nếu vì vấn đề sinh kế thì rất giản dị, nương nương có đưa tỳ nữ năm mươi lượng bạc đem tới đây kính biểu phu tử.

Tiểu Thúy nói xong, liền móc một gói bạc khá nặng để lên trên bàn.

Lão nhân ngăn người ra giày lát mới khẽ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Nếu đã vậy, sáng sớm mai tổng nó đi là xong. Hà! Lão hủ đã biết sớm muộn gì cũng có ngày này. Gia môn bất hạnh, không biết nói sao nữa.

oOo

Hôm sau, Hoa Vân Biểu lưng đeo một bọc vải nhỏ màu xanh, thất thế bước cao bước thấp tiến ra khỏi Ma cung.

Chàng chẳng cần phải đóng kịch cũng đã cảm thấy lòng trống rỗng, rầu rĩ vô hạn, vì lúc này tình cảm của chàng đối với Phong Trần lão nhân rất sâu đậm.

Chàng lẩm bẩm nhủ thầm:

“Ta phải đi Thái Sơn Long Bảo một chuyến để thông báo cho phụ tử Nộ Long Triệu Tử Nghinh cẩn thận đề phòng...”

Đêm hôm trước, sau khi giảng giải xong Chấn Thiên tam thức, Phong Trần lão nhân đã giao phó cho chàng nhiệm vụ trên.

Hoa Vân Biểu cũng không hỏi nhiều, vì chàng đã biết rõ Huyết Kiếm Ma Đế cũng sẽ không bỏ qua cha con Nộ Long. Vì chàng, khi ở Lạc Dương đệ nhất lâu đã đích tai nghe thấy hai anh em họ Triệu hỏi thăm Hạ Lan Thần Hành Thái Bảo về tung tích của Vạn Lý Truy Phong. Nộ Long muốn tìm kiếm Vạn Lý Truy Phong tất nhiên đối với sự việc xảy ra gần đây đã đem lòng hoài nghi, mà những sự hoài nghi trên chín phần mười có liên quan tới Ma cung hoặc Ma đế.

Hoa Vân Biểu ngày nọ qua đò tới Lão Phố khẩu. Tám chín ngày vừa qua, chàng đã rất mệt mỏi. Vì vậy, việc thứ nhất trong hiện tại là chàng phải kiếm một nơi nào đánh một giấc ngủ cho thoải mái.

Chàng tìm tới một khách sạn vừa nhỏ vừa bẩn thỉu, chọn một gian phòng hẹp ở tận đằng xa, ăn uống qua loa, cũng chẳng rửa mặt mũi, liền leo lên giường ngủ luôn.

Khi tỉnh lại thì đã vào giờ Ngọ ngày hôm sau. Hoa Vân Biểu trả tiền phòng, tiếp tục tiến thẳng lên Giang Bắc.

Chàng đang đi, bỗng “bộp” một tiếng, trong bao rơi ra một vật.

Hoa Vân Biểu cúi xuống nhìn, thì ra đó là cái bọc vải nhỏ đựng bạc vụn.

Hoa Vân Biểu cúi xuống lượm lên, bỏ vào trong người, bụng lấy làm lạ, nghĩ thầm:

“Cái bọc gói bạc vụn này mình đã để tận phía trong đồng quần áo lót, gói kỹ càng, chưa hề mở ra, sao bỗng dưng lại rơi xuống đất như vậy?”

Chàng vội cởi cái bọc xuống, đưa qua lộn lại quan sát kỹ lưỡng một lượt, thấy cái bọc vẫn y nguyên, liền nghĩ bụng:

- Chắc có lẽ hôm qua mình mê ngủ, trong lúc lẫn lộn đã để nó xoắn ngược lại, dường như đã nghe thấy tiếng rơi nhẹ. Lần sau mình phải cẩn thận lắm mới được”.

Hoa Vân Biểu vừa trải qua một giấc ngủ đầy đủ nên tinh thần rất phấn chấn. Chàng suy nghĩ tới ba thức cuối cùng của pho Du Long kiếm pháp: Chấn Thiên tam thức.

Phong Trần lão nhân đã nói với chàng: pho Du Long kiếm pháp này khác biệt với những pho kiếm pháp tối lợi hại khác ở chỗ người luyện có thể đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, người có mấy phần công lực thì kiếm sẽ có oai lực tới ngần ấy. Một kiếm thuật danh gia cần phải có một thanh bảo kiếm chân chính sử dụng, nhưng khi sử dụng Du Long kiếm pháp chỉ cần một cành cây, một khúc gỗ cũng có thể phát huy oai lực chẳng kém gì một thanh bảo kiếm.

Lão nhân còn nói: “Điều ấy rất có lợi cho những người mới luyện tập pho kiếm pháp này. Trước khi luyện thành công, trong tay cũng chẳng cần mang theo lợi khí gì, nếu ngẫu nhiên gặp kẻ địch, chỉ tùy tiện bẻ một cành cây cũng có thể thay thế bảo kiếm mà sử dụng, nên đối với việc che giấu hành tung rất thuận lợi”.

Khi Hoa Vân Biểu đi ngang qua một khu rừng trúc, chàng liền bẻ một nhánh trúc một mặt ôn luyện thể thức, một mặt vừa tiếp tục bước đi, vừa moi óc nhớ lại những sự biến hóa của ba chiêu Chấn Thiên tam thức ấy.

Trời tối, chàng đã tới Lục Hợp.

Hoa Vân Biểu đang tiến lại một ngôi tiểu khách sạn, bỗng cảm thấy tình hình như có sự bất ổn.

Đằng sau chàng, một hán tử áo xanh gánh một quang gánh không cũng theo chàng đi về phía khách sạn.

Hoa Vân Biểu cảm thấy người này rất quen mặt. Sau khi an tọa chàng moi móc tìm tòi, liền nhớ ngay ra được hôm qua trong khi còn ở trong khách sạn ở Lão Phố khẩu, chàng đã gặp gỡ gã một lần.

Chỉ có một điều khác biệt là hôm qua gã nọ gánh một đôi bồ không, hôm nay lại đổi thành hai cái thúng bằng gỗ dâu.

Nhưng đó vốn là một cái đại đạo, ngẫu nhiên có gặp một hai người lữ khách đồng lộ cũng không có gì là kỳ lạ. Có điều vấn đề phát xuất hồi ở dọc đường, Hoa Vân Biểu đã đánh rơi gói bạc.

Lúc ấy Hoa Vân Biểu không kể quan tâm tới chuyện trên, nhưng hiện tại chàng linh cảm thấy một sự gì khác lạ.

Vì nếu bảo chàng ngủ say, làm đảo lộn bọc hành lý thì tại sao quần áo bên trong không hề bị xáo trộn chút nào?

Còn một điều: nếu gã nọ quả là một lái buôn thực, thì hai cái bồ không hôm qua, gã vớt đi đâu, mà bỗng thay bằng hai cái thúng gỗ dâu này? Chẳng lẽ y lại bán đôi bồ để mua thúng?

Vì vậy, bất giác Hoa Vân Biểu suy đoán:

"Đêm qua, lúc mình ngủ mê, thế nào gã nọ cũng lén đột nhập vào phòng lục lọi, rồi trong lúc vội vã, gã mới bỏ bừa lại như trên. Nhưng nếu vậy, sao gã thấy gói bạc lại không động lòng? Đủ thấy gã phải có một mưu đồ gì khác?"

Hoa Vân Biểu nghĩ tới đó vừa giật mình thất kinh, vừa cảm thấy cao hứng.

Chàng hy vọng hán tử áo xanh này là một hảo thủ, nhưng võ công đừng vượt hơn mình quá xa, để chàng có dịp thử thách pho võ công mới luyện thành là Vạn Hoa chưởng với Du Long kiếm pháp.

Đêm ấy không có chút động tĩnh gì.

Hôm sau, Hoa Vân Biểu là người ra khỏi khách sạn sớm nhất.

Chàng mới đi được không lâu, bỗng nghe thấy đằng sau có tiếng cười nói vọng tới. Hoa Vân Biểu quay đầu lại nhìn, thấy một người đẩy một chiếc xe, phía trước có dăm ba hán tử mặc áo ngắn, đang cười đùa chuyện trò, và đồng thời có cả hán tử mặc áo xanh nọ trong bọn.

- o O o -